

PRI SAMOTNI MIZI KRAJ PLESIŠČA

Matej Bor

SPET JE VEČER

Spet je večer. Ostanki dneva so
pospravljeni na dnu srca, le nekaj
jih plava v vinu. In ko odveka
še ta večer, bo noč,
zvrhana črnih sanj,
za njo pa dan,
bel dan
brez sanj,
brez belih sanj.

BIL SEM BEDAK

Bil sem bedak — kamor sem šel, sem nosil
srce s seboj, a vi, ki ste bolj zviti,
ste ga doma pustili. Res, slab posel
srce razdati in zanj ne dobiti
ničesar — razen bedne ugotovitve,
da utonil v dušah si, čeprav so plitve.

CHANSON

Polôži mi glavo sèm na prsi
in ne reci ničesar več,
bodiva kakor nad vodo trsi,
ko veter utihne. Nič več, nič več —
ne gibov ne besed ne željá,
kot kamna, ki sta na dno potonila
in celo večnost ne bosta čutila
ničesar več — prebivalca dna.

VSE JE LUČ

Vse je luč, da, še tema
ni nič drugega ko luč:
treba je le ključ dobiti,
da jo odpreš in kot midva
stopiš vanjo,
in v plačilo
ti odpre zakladnico,
kaksne nam dan ne dá:
vse kar se je pogreznilo
kdaj na duo,
je tam zbrano,
ošijano z nje lučjo.

IZ SLEDNJE MINUTE

Iz slednje minute raste minuta
in iz minute minuta spet
in vsaka je v čevlje prejšnje obuta
in z drobno nožico podira svet.
In naša srca, neutrudne zidarje,
ki grade na temeljih teh minut,
in naše sanje, te otožne cesarje,
edine, ki vladajo svet brez knut.
In končno še nas z vsem kar nam je dano,
in ker nam je dano manj ko manj,
nimajo težkega dela — vse je končano,
še preden nam zrušijo zadnji dan.

ROMANTICNA NAPITNICA

Te oči, ta usta, ti lasje,
ta brada, ki jo briješ dan na dan,
vse to bo odpalo —
spodaj pod tem videzom
je tujec pokopan,
ki se zbudi,
kadar boš ti zaspal.
Poznaš njegov obraz?

Tak je, kot so obrazi vseh lobanj.
Temni in posmehljivi.
In zato,
dokler smo živi,
ne glejmo se v zrcalo —
mislimo,
da smo neizpremenljivi,
mislimo,
da z nas ne bo nikoli odpalo
to meso,
bodimo posmehljivi
do mrtvecev
kot so oni do nas —
dokler je čas,
in časa je le malo malo
in ga bo vsak dan
vse manj
vse manj.

NEKJE NA OVINKU

Nekje na ovinku, ki za njim nas čaka
starost, sem se ustavil in sem čul
tak znano pesem. V davnih dneh sva pela
jo z mamo v kuhinji; in ko sem gledal
v nje lice, lepše kot sem jih poslej
kdaj srečal po samotah svojih sanj
in na cestah, kjer srca krademo,
sem videl solzo v nje očeh, zakaj
ta pesem, ki sva v kuhinji jo pela,
ko nam je mesila begunski kruh,
je govorila o ajdi, šelesteči
po sončnih rebrih, vresju in lazeh
tam daleč daleč stran — od nje in nas,
v deželi, ki je vsa nedosegljiva,
čeprav je blizu... In šele sedaj
na ovinku, ki za njim starost nas čaka,
vem, ta dežela je bila mladost.